

Publicerad 2009-04-15 10:00 av Junitvillingen

En text i sviten om min barndomstid & uppväxt + många, många år därefter...

" Guds sändebud "

Där i predikstolen
står du vänd mot
församlingen
dina ord om
människans kärlek
till sin nästa
ekar mellan de kala,
vita väggarna

Din predikan börjar mjukt
för att successivt
öka tempot
samtidigt höjer du rösten
liksom för att
riktigt understryka
vikten av att tro på Jesus
på Gud
tro på syndernas förlåtelse
och himmelriket

Men det finns också
ett helvete
för alla dem som inte
tror på den allsmäktige
det finns en djävul
som försöker få människor
att inte tro det rätta

Tanterna i bänkraderna
hamnar i nån sorts extas
de talar i tungor
skriker ut sin Gudstro
gråter vilt och
faller varann om halsen
ber varandra
om förlåtelse
ber dig om förlåtelse
för alla sina synder

Stämningen i lokalen
är enormt laddad
du är Guds sändebud
som förkunnar om kärlek
men hotar med
ett brinnande eldhav
i helvetet
för alla de som inte
tror på honom

För så viktig är kärleken
till vår nästa
kärleken som Gud ger oss
och som vi ska se till
att ge honom
att du efter avslutad predikan
och mötets sista psalmsång
tycks ha glömt
vad du nyss förkunnade om

...och allt är precis
som det brukar vara...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Junitvillingen med Poeter.se id #27818 innehar upphovsrätten